

Fata din vecini

de Jack Ketchum

The Girl Next Door by Jack Ketchum

Copyright ©1989 by Dallas Mayr

All rights reserved.

Pentru traducerea în limba română, drepturile aparțin Editurii Behemot. Cartea este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială a textului, prin orice mijloace și sub orice formă, fără acordul deținătorilor drepturilor de autor reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc conform legii.

Foto copertă: ©Unstable Diffusion

Editura Behemot

jud. Iași, sat Vânători, com. Popricani

www.behemot.ro

Tipărit în România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KETCHUM, JACK

Fata din vecini / Jack Ketchum ;

trad. de Bogdan Nicolae Ghiurco.

- Vânători : Behemot, 2023

ISBN 978-606-95828-0-0

I. Ghiurco, Bogdan-Nicolae (trad.)

821.111

Jack Ketchum

Fata din vecini

Traducerea: Bogdan Nicolae Ghiurco

 editura
behemot

Vânători • 2023

APRECIERI

„*Fata din vecini* este vie! Promite să te îngrozească și se ține de cuvânt.” – Stephen King

„Ketchum [este] unul dintre cei mai buni și mai consecvenți scriitori contemporani de romane horror. – Bentley Little

„Când ai crezut că ce-a fost mai rău a trecut... Jack Ketchum îți pregătește un nou șoc.” – *Fangoria*

„O incursiune tulburătoare, veritabilă, în bezna absolută.” – *Locus*

„Cartea îți va stârni aversiunea, dar nu vei putea s-o lași din mână. O poveste care, fără doar și poate, NU este pentru cei slabi de înger.” – *Cemetery Dance*

„Romanul înspăimântă prin realismul său. Monștrii sunt umani, iar acest lucru îi face și mai cumpliți.” – *Afraid Magazine*

„Jack Ketchum este, de decenii, unul dintre cei mai buni, mai străluciți și mai credibili scriitori ai noștri.” – *Hellnotes*

„O voce importantă în literatura contemporană de suspans.” – Ed Gorman

„Jack Ketchum este un maestru al suspansului și al varietății ororilor umane.” – *Midwest Book Review*

MOTTO

„Spune-mi, brave căpitane,
Cum de oamenii răi sunt atât de puternici?
Cum de le tihnește somnul îngerilor,
Când diavolul doarme cu lumina deschisă?”

Tom Waits

„Fie să n-aud niciodată țipetele adolescentelor
Din visele altora.”

The Specials

„De sub povara păcatului, sufletul nu se poate elibera.”

Iris Murdoch, *Unicornul*

I

UNU

Crezi că știi ce-i durerea?

Vorbește cu a doua mea nevastă. Ea știe. Sau cel puțin așa crede.

Mi-a povestit că, atunci când avea nouăsprezece sau douăzeci de ani, s-a băgat în lupta dintre două pisici – pisica ei și pisica unui vecin – și una dintre ele a atacat-o. S-a cățărât pe ea ca într-un copac, i-a sfâșiat coapsele, sânii și burta, lăsând-o cu urme care se văd și astăzi. S-a speriat atât de tare, încât s-a prăbușit peste bufetul de epocă al maică-sii, i-a spart platoul de plăcinte preferat și și-a rașchetat cînșpe centimetri de piele de pe coaste. În tot acest timp, pisica a atacat-o cu dinții și cu ghearele, scuipând furioasă. Treizeci și șase de copci, cu atât mi se pare că s-a ales. Și cu o febră care a durat zile în șir.

Nevastă-mea de-a doua crede că știe ce-i durerea.

Dar știe pe dracu’.

*

Poate Evelyn, prima mea nevastă, să știe ceva mai bine.

O bântuie o amintire.

Este o dimineață încinsă de vară și conduce un Volvo închiriat pe șoseaua alunecoasă. În dreapta stă iubitul ei. Merge încet și prudent, fiindcă știe cât de înșelătoare poate fi ploaia abia căzută. Brusc, un Volkswagen o depășește și îi taie calea. Bara de protecție și plăcuțele de înmatriculare pe care scrie „Trăiește liber sau mori”¹ se apropie de mașina ei și ating masca radiatorului. Aproape cu blândețe. De restul se ocupă ploaia. Volvo-ul derapează, se răsucește, trece peste terasament și, în clipa următoare, Evelyn și iubitul ei se trezesc suspen- dați în aer, contorsionați, aproape imponderabili, în tot felul de poziții

¹ „Live free or die” este deviza oficială a statului New Hampshire (n.t.).

nefirești. Evelyn se lovește de volan și își frânge umărul. Se taie la încheietura mâinii în oglinda retrovizoare.

După ce mașina încetează să se mai rostogolească, Evelyn ajunge cu capul undeva în dreptul pedalei de accelerație. Se uită după iubitul ei, dar nu-l zărește nicăieri. A dispărut ca prin magie. Deschide portiera, se târăște pe iarba udă, se ridică în picioare și încearcă să deslușească ceva prin ploaie. Atunci dă cu ochii de imaginea care o bântuie până astăzi: un morman de carne vie și sânge, un boț jupuit, întins în fața mașinii, printre cioburile roșii împrăștiate de jur împrejur.

Boțul de carne și sânge este iubitul ei.

De aceea ea știe mai bine. Chiar dacă își reprimă amintirile, chiar dacă doarme noaptea.

Știe că durerea nu înseamnă doar suferință fizică, doar uimirea trupului la invazia unui corp străin.

Durerea este uneori exterioară.

Adică poți trăi durerea doar privind. Durerea, în cea mai crudă și mai pură formă posibilă. Și nici măcar drogurile, somnul, șocul sau coma nu o pot înăbuși.

Privești și asimilezi durerea. Și ea te acaparează.

În tine se cuibărește un vierme lung și alb, care te roade și te macină. Viermele crește și îți umple măruntaiele, până într-o dimineață, când începi să tușești și din gură îți iese capul lui orb și spălăcit, strecurându-se printre buzele tale ca o a doua limbă.

Soțiile mele nu știu ce-i durerea. Nu întru totul. Dar Evelyn e pe aproape.

Eu știu.

Crede-mă pe cuvânt deocamdată.

Știu de foarte mult timp.

*

Eram copii când s-a întâmplat toată povestea, copii cu caș la gură, care până nu demult se jucau de-a cowboyi și indienii. Este de necrezut că sunt astăzi același om, ascuns sub o altă mască. Copiii primesc a doua șansă. Vreau să cred că n-o irosesc pe a mea.

Deși, după două divorțuri urâte, viermele mă roade puțin.

Erau anii 1950, o perioadă dominată de frică, secrete și isterie în masă. Îmi amintesc de Joe McCarthy, deși nu mă gândeam la el pe atunci, doar mă miram de ce vine tata în grabă de la serviciu ca să urmărească la televizor audierile comisiei senatoriale. Îmi amintesc de Războiul Rece. De simulările atacurilor aeriene, când trebuia să ne ascundem în subsolul școlii, și de filmul cu testul bombei atomice: implozia manechinelor, zvârlite cât colo în camera construită ca o sufragerie reală, dezintegrate de flăcări. Îmi amintesc de revistele *Playboy* și *Man's Action* dosite lângă pârau în hârtie cerată, care mucegăiseră cu timpul atât de tare, încât îmi era scârbă să le mai ating. Îmi amintesc de Elvis, care, pe când aveam zece ani, a fost acuzat de depravare de pastorul luteran Deitz, și de răzmerițele stârnite de spectacolele rock-and-roll organizate de Alan Freed la Paramount.

Îmi spun întruna că era o atmosferă stranie în toată țara, că America era zgândărită parcă de un furuncul uriaș, gata-gata să se spargă. Că asta se întâmpla peste tot, nu doar acasă la Ruth.

Și, câteodată, acest lucru mă scapă de povară.

De povara faptelor noastre.

*

Am patruzeci și unu de ani. M-am născut în 1946, la un an și cinci luni după bombardamentul de la Hiroshima.

La scurt timp după ce Matisse a împlinit optzeci de ani.

Sunt broker pe Wall Street și câștig o sută cincizeci de mii de dolari pe an. Am avut două căsnicii, dar niciun copil. Am o casă în

Rye și un apartament de serviciu în oraș. Merg aproape peste tot cu limuzina, doar în Rye conduc un Mercedes albastru.

S-ar putea să mă însor din nou. Ca și fostele mele soții, femeia pe care o iubesc nu are nici cea mai vagă idee despre ceea ce scriu acum. Și nici nu cred c-am să-i spun vreodată. La urma urmei, de ce-aș face-o? Sunt un om împlinit, echilibrat, generos, un iubit atent și grijuliu.

După vara lui '58, când Ruth, Donny, Willie și ceilalți le-am cunoscut pe Meg Loughlin și pe sora ei, Susan, viața mea a luat-o pe un făgaș complet anapoda.

DOI

Eram singur în spatele curții, lângă pârau, întins pe burtă pe Pietroi, cu o cutie de conserve în mână. Culegeam raci. Prinsesem deja doi și îi băgasem lângă mine într-o cutie mai mare. Erau mici. Acum le căutam mama.

Pârâul curgea repede pe lângă mine. Simțeam stropii pe tălpile goale care atârnav deasupra apei. Apa era rece, soarele fierbinte.

Am auzit un zgomot în tufiș și am ridicat privirea. De pe mal mi-a zâmbit cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată.

Avea picioare lungi și bronzate și părul roșcat, prins în coadă. Purta pantaloni scurți și o bluză pastel, deschisă la gât. Aveam doisprezece ani și jumătate. Ea era mai mare.

Țin minte că i-am zâmbit și eu, deși nu eram prea politicoasă cu străinii.

– Raci, am spus și am răsturnat fără să vreau o conservă cu apă.

– Serios?

Am încuviințat din cap.

– Mari?

– Ăștia, nu. Dar se găsesc și mari.

– Pot să văd și eu?

A coborât de pe mal ca băieții, fără să se așeze în fund mai întâi, ci sprijinindu-se de sol cu mâna stângă și sărind aproape un metru până la primul bolovan din șirul care traversa pârâul în zig-zag. A cercetat traseul dintr-o privire și a trecut apa până la Pietroi. Am fost impresionat. Nu a ezitat nici măcar o clipă și a dovedit un echilibru perfect. I-am făcut loc lângă mine. Mirosul plăcut, proaspăt, m-a învăluit.

A privit în jur cu ochii ei verzi.

Pietroiu era un loc special pentru noi. Era înfipt în mijlocul apei, în partea cea mai adâncă, înconjurat de apele limpezi și rapide ale pârâului. Dacă ne așezam în fund, încăpeam șase copii. Dacă stăteam în picioare, încăpeam opt. A fost pe rând corabie de pirați, submarinul *Nautilus* al căpitanului Nemo, luntre indiană și câte și mai câte. Apa avea o adâncime de cel mult un metru. Părea fericită să se afle acolo și nu era câtuși de puțin speriată.

– Noi îi zicem Pietroiul. Mă rog, așa îi ziceam când eram mici.

– Îmi place, a spus ea. Îmi arăți și mie racii? Eu sunt Meg.

– Eu sunt David. Poftim.

S-a uitat în cutia de conserve. Pentru câteva clipe, niciunul din noi n-a spus nimic. A privit atentă. Apoi și-a îndreptat spatele.

– Super.

– Îi prind, mă uit la ei o vreme, apoi le dau drumul.

– Mușcă?

– Ția mari, da. Dar nu te doare sau ceva. Ăștia mici încearcă doar să fugă.

– Zici că-s homari.

– Vrei să spui că n-ai mai văzut raci până acum?

– În New York nu se găsesc, a râs, dar nu m-am supărat pe ea. Se găsesc doar homari. Dar dacă te mușcă *vreunul*, să știi că te doare, nu glumă!

– Poți să ții un homar în casă? Ca animal de companie, mă refer. Nu cred că poți, nu-i așa?

A izbucnit din nou în râs.

– Nu. Dar îi poți mânca.

– Nici racii nu-i poți ține în casă. Mor. Bine, pentru o zi sau două, poți să-i ții. Am auzit că și racii se mănâncă.

– Pe bune?

– Da. Unii oameni mănâncă. Cică în Louisiana sau în Florida.

Ne-am uitat amândoi în cutie.

– Nu știi ce să zic, a spus ea zâmbind. Nu prea ai ce să mănânci de pe ei.

– Hai să prindem din ăia mari.

Ne-am întins pe Pietroi unul lângă altul. Am luat cutia de conserve și am băgat mâinile în pârâu. Secretul era să întorci pietrele pe rând, încet, fără să tulburi apele, și să fii pe fază ca să prinzi orice iese de sub ele. Apa era destul de adâncă, așa că îmi suflecasem mânecile cămășii până la umeri. Știam că se uită la brațele mele lungi și slăbănoage. Cel puțin, așa credeam.

Trăiam o senzație ciudată în preajma ei. Eram stânjenit, dar totodată încântat. Nu semăna cu celelalte fete pe care le cunoșteam, cu Denise, cu Cheryl sau cu colegele mele de clasă. În primul și-n primul rând, era de o sută de ori mai frumoasă. După părerea mea, era mai frumoasă chiar decât Natalie Wood. În plus, era mai deșteaptă decât celelalte fete, mai sofisticată. La naiba, doar era din New York și mâncase *homari*. Iar de purtat, se purta ca noi, băieții. Avea un trup ferm, bine legat și o grație înnăscută.

Din cauza asta eram agitat și am ratat primul rac. Nu era uriaș, dar, în orice caz, era mai mare decât tot ce prinsesem până atunci. S-a cuibărit intrând cu spatele sub Pietroi.

M-a întrebat dacă o las și pe ea să-și încerce norocul. I-am pasat cutia de conserve.

– New York, deci?

– Îhî.

Și-a suflecat mânecile și și-a cufundat mâinile în apă. Atunci am observat cicatricea.

– Pfai, ce-i aia?

Cicatricea începea de sub cotul brațului stâng și se termina în dreptul încheieturii, contorsionată ca un vierme roz. A văzut la ce mă uitam.

– Un accident, a spus ea. De mașină.

Și-a întors din nou capul spre apa în care sclipea reflecția chipului ei.

– Pfai, să-mi trag una.

Dar n-a mai spus nimic după asta.

– Mai ai și altele?

Nu știu de ce băieții sunt fascinați de cicatrici, dar aceasta este realitatea, așa că nu m-am putut abține. Nu mi-am ținut gura, deși era clar că nu voia să vorbească despre asta și eram, practic, doi străini. A întors o piatră. Nimic. Dar se purtase ca la carte, fără să tulbure apele. Mi s-a părut absolut grozavă.

A ridicat din umeri.

– Mai am câteva. Asta e cea mai gravă.

– Mi le arăți și mie?

– Nu. Nu cred.

A început să râdă, privindu-mă cu subînțeleș, până am priceput mesajul. Apoi chiar mi-am ținut gura pentru o vreme.

A întors încă o piatră. Nimic.

– A fost grav, nu? De accident zic.

Nu mi-a răspuns, dar nu i-am purtat pică. Mi-am dat seama cât de prostească și de ciudată era întrebarea și cât de nesimțit fusesem. Am roșit și m-am bucurat că nu se uita la mine.

Și atunci a prins ceva.

A rostogolit piatra și racul a intrat cu spatele în cutia de conserve, de bună voie și nesilit de nimeni. Ea n-a avut altceva de făcut decât să-l scoată la suprafață.

A vărsat o parte din apa din cutie și a înclinat-o spre soare. Racul avea o culoare frumoasă, aurie. Ținea coada în sus și cleștii ridicați, umblând pe fundul cutiei, gata de luptă.

– L-ai prins!

– Norocul începătorului!

– Grozav! Ai prins unul grozav.

– Hai să-l punem la un loc cu ceilalți.

Deși nu avea de unde să știe cum se face, a turnat încet apa ca să nu-l sperie sau să-l scape și, când mai avea doar un centimetru de apă în cutie, a răsturnat racul în cutia mai mare. Cei doi raci dinăuntru i-au făcut imediat loc. Deștept din partea lor, pentru că racii își ucid uneori semenii, iar ei erau cam piperniciți.

După câteva minute, noul sosit s-a liniștit și l-am putut admira în voie. Era o creatură primitivă, eficientă, mortală, superbă. Avea o culoare foarte frumoasă și o siluetă elegantă.

Am băgat un deget în cutie ca să-l ațâț.

– Nu face asta.

M-a prins de braț. Mâna ei era rece și moale.

Am scos degetul din cutie.

I-am întins o lamă de gumă Wrigley's și mi-am desfăcut și eu una. Apoi, pentru o vreme, s-au auzit doar vântul, care făcea să

foșnească iarba înaltă și subțire de pe mal, freamătul pârâului umflat de la ploaia de peste noapte și clefăitul nostru.

– Le dai drumul, da? Promiți?

– Bineînțeles. Așa fac mereu.

– Bine faci.

A oftat și s-a ridicat în picioare.

– Trebuie să mă întorc. Avem cumpărături de făcut. Dar mi-am zis să colind mai întâi împrejurimile. E prima dată când locuim lângă pădure. Mersi, David. M-am distrat.

Până să apuc s-o întreb, țopăise deja din piatră în piatră până la jumătatea pârâului.

– Hei! Să te întorci unde? Unde stai?

– Stăm cu familia Chandler, mi-a zâmbit ea. Eu și Susan. Susan e sora mea.

Am țâșnit în picioare, de parcă m-ar fi tras cineva de niște sfori invizibile.

– La familia Chandler? La *Ruth*? La mama lui Donny și Willie?

A traversat pârâul până la capăt, apoi s-a întors și m-a privit cu atenție. Se schimbase brusc la față. Căpătase un aer prudent.

M-am blocat.

– Exact. Suntem veri. Verișori de-al doilea. Sunt nepoata lui Ruth, să zicem.

Și vocea i se schimbase într-un mod ciudat. Vorbea sec, de parcă mi-ar fi spus lucruri pe care nu se cuvenea să le știu. De parcă mi-ar fi dezvăluit și, în același timp, ascuns ceva.

M-a zăpăcit pentru câteva clipe. Și ea mi s-a părut la fel de zăpăcită.

Nu-și pierduse sângele rece nici măcar când o întrebam despre cicatrice.

Dar nu mi-am bătut capul prea tare.

Casa familiei Chandler era gard în gard cu casa noastră.

Iar Ruth... ei bine, Ruth era absolut minunată. În ciuda faptului că odraslele ei erau uneori niște secături. Da, Ruth era minunată.

– Hei! am spus. Suntem vecini. Stau în casa maro de alături!

Am urmărit-o cum escaladează malul. După ce a izbutit să-l urce, s-a întors și mi-a zâmbit din nou ca prima dată, când se așezase lângă mine, pe Pietroi, cu acea privire luminoasă și sinceră.

Mi-a făcut cu mâna.

– Paa, David.

– Paa, Meg.

Super, m-am gândit în sinea mea. Incredibil. „Am s-o văd mai tot timpul.”

*

A fost primul meu gând de soiul acela.

Îmi dau seama acum.

În acea zi, pe Pietroi, adolescența mea a debutat brusc grație lui Megan Loughlin, o străină cu doi ani mai mare ca mine, despre care nu știam altceva decât că are o soră, un secret și părul lung și roșcat. Faptul că mi s-a părut totul atât de firesc, că am rămas complet netulburat, ba chiar fericit în urma interacțiunii noastre, dezvăluie multe, cred, despre soarta mea. Și, desigur, a ei.

Când îmi aduc aminte de acele clipe, ura mea pentru Ruth Chandler crește.

*

Ruth, erai frumoasă pe vremea aceea.

M-am gândit mult la tine. Te-am spionat chiar. Ți-am răscolit fără jenă trecutul. Într-o zi, am parcat vizavi de clădirea de birouri de pe Howard Avenue despre care ne tot povesteai, clădirea aia din care dirijai totul, în vreme ce „băieții noștri” luptau în Războiul cel Mare, Războiul Care Trebuia Să Pună Capăt Tuturor Războaielor, Partea

a II-a, clădirea aia în care prezența ta a fost absolut indispensabilă până în ziua în care „soldăței tăi s-au întors țațoși acasă”, cum spuneai tu, până în ziua în care ai rămas fără slujbă. Am parcat vizavi, Ruth, și mi s-a părut o clădire ca oricare. Dărăpănată, posomorâtă, anostă.

Am mers apoi în Morristown, unde te-ai născut, un loc la fel de neînsemnat. Bineînțeles, n-am știut care este casa ta natală, dar orașul nu m-a ajutat să descopăr sursa marilor tale dezamăgiri, nu am întrezărit nimic din belșugul cu care, chipurile, te-au înconjurat părinții tăi, nu am reușit să ghicesc de unde vine frustrarea ta sălbatică.

Am intrat în barul soțului tău, Willie Sr. Da! L-am găsit, Ruth! L-am găsit în Fort Myers, Florida, unde s-a aciuat după ce te-a părăsit în urmă cu treizeci de ani, lăsându-te cu trei puști smiorcăiți și cu rata la casă. Era, vezi Doamne, barman pentru clienți de vârsta a treia, un om liniștit, cumsecade, trecut binișor de prima tinerețe. M-am așezat pe scaun, l-am privit în ochi, am stat de vorbă, dar nu am întrezărit nimic din bărbatul fioros de altădată, din armăsarul, din „lepădătura aia de irlandez” despre care vorbeai tu. Mi s-a părut un boșorog blegit. Cu nas și burtă de bețivan, cu o târțiță grasă și fleșcăită, îndesată într-o pereche de pantaloni lălâi. Ai fi zis că n-a fost niciodată un tip crud, Ruth. Niciodată. Asta a fost marea surpriză.

Altcineva a fost crud de fapt.

*

Deci, cum a fost, Ruth? Doar minciuni? Doar scornelile tale?
Nu m-ar mira.

Sau poate că, pentru tine, după ce le amesteci bine, adevărul și minciunile sunt totuna.

*

Vreau să îndrept acum lucrurile pe cât posibil. Vreau să spun povestea noastră. Fără ocolișuri și fără întreruperi.

Pentru tine scriu aceste rânduri, Ruth. Pentru că n-am apucat să ți-o plătesc.

Așa că, ține-ți acum plata. Cu întârziere și cu dobândă.

*

Sper s-o încasezi în iad.

TREI

A doua zi, m-am înființat la ușa vecinilor dis-de-diminează.

Eram puțin intimidat și stânjenit, ceea ce era aiurea, fiindcă vizitele între vecini erau ceva normal.

Era dimineată. Era vară. Așa făceau toți copiii. Ne trezeam, mâncam și ieșeam afară ca să vedem ce fac ceilalți.

Casa familiei Chandler era prima de pe traseul meu.

*

Pe vremea aceea, Laurel Avenue era un fundac – acum nu mai este – un drum scurt, de cel mult un kilometru și jumătate, care tăia peticul semicircular de pădure de la marginea de sud a cartierului West Maple. La începutul secolului al XIX-lea, pădurea era deasă și copacii bătrâni erau atât de înalți, încât drumul, recent construit, a fost supranumit Strada Întunecată. Copacii bătrâni dispăruseră între timp, dar strada era în continuare liniștită și frumoasă. Era umbră

peste tot. Casele nu semănau între ele și nici nu erau construite una într-alta, cum ai văzut probabil în alte locuri.

Pe strada noastră erau doar treisprezece case. Casa lui Ruth, casa noastră, cinci case în susul dealului, pe partea noastră de drum, și șase case pe partea opusă.

Cu excepția soților Zorn, toate familiile aveau copii. Și toți copiii se cunoșteau între ei ca frații. Așa că, dacă ți se făcea urât, găseai întotdeauna pe cineva lângă pârau, în livada de meri sau în curtea cuiva – în curtea celui care avea în acel an cea mai mare piscină din plastic sau țintă pentru arcuri și săgeți.

Iar dacă voiai să nu dea nimeni de tine, nimic mai simplu. Pădurea era adâncă.

Ne plăcea să ne spunem Copiii Fundacului.

Fuserăm întotdeauna un cerc restrâns.

Aveam regulile noastre, misterele noastre, secretele noastre. Aveam o ierarhie pe care o respectam cu strictețe. Ne învățaserăm cu ea.

Doar că acum sosise cineva nou pe strada noastră. Acasă la Ruth.

Mi s-a părut bizar.

Mai ales că nu era un nou-sosit *oarecare*.

Mai ales că era vorba despre casa vecină.

Mi s-a părut al naibii de bizar.

*

Ralphie stătea ghemuit lângă grădina cu pietre. Nu era nici măcar ora opt și se murdărise deja din cap până-n picioare. Toată fața, brațele și picioarele îi erau brăzdate de urme de transpirație și praf, ca și cum ar fi alergat toată dimineața și ar fi căzut *lat* într-un nor gros de praf. De mai multe ori. Ceea ce, cunoscându-l pe Ralphie, nu era departe de adevăr. Ralphie avea zece ani și nu reușea niciodată să

rămână curat mai mult de cincisprezece minute. Pantalonii scurți și tricoul de pe el erau ca scoarța.

– Salut, Woofier.²

Cu excepția lui Ruth, nimeni nu-i spunea Ralphie, ci doar Woofier. Dacă voia, lătra mai convingător decât Mitsy, Basset Hound-ul familiei Robertson.

– Hai salut, Dave.

Răsturna pietrele și urmărea cum fug din lumina soarelui gândacii de Colorado și miriapozii. Dar mi-am dat seama că nu asta căuta. Trecea de la o piatră la alta. Le întorcea și le lăsa apoi să cadă. Târa după el o cutie de fasole Libby's, pe care o ținea aproape de genunchii lui soioși.

– Ce ai în cutie?

– Râme, mi-a răspuns el.

Nici de data asta nu m-a privit. Era concentrat, încruntat și, ca de obicei, se mișca energic, fără astâmpăr. Ziceai că e un savant în laborator, gata să facă o descoperire incredibilă și voia să îl lași naibii în pace.

A mai întors o piatră.

– Donny e și el pe-aici?

– Îhî, a dat el din cap.

Cu alte cuvinte, Donny era în casă. Dar pentru că nu mă simțeam tocmai în largul meu, nu am intrat să-l caut. Am rămas lângă Woofier, care a prins în sfârșit ceva mare. Părea mulțumit de captura lui.

Furnici de foc. Un întreg mușuroi sub o piatră: sute, poate mii de furnici. Înnebunite brusc de lumina soarelui.

Nu mi-au plăcut niciodată furnicile. Fierbeam oale cu apă și le turnam peste ele de fiecare dată când invadeau treptele verandei din

² Cu aproximație, Hamham (n.t.).

față, ceea ce, din cine știe ce motiv, se întâmpla în fiecare vară. Era ideea tatei, dar eu îl susțineam cu înflăcărare. După părerea mea, apa clocotită era o pedeapsă meritată pentru furnici.

Simțeam mirosul lor de iod, izul de pământ ud și de iarbă proaspăt tăiată.

Woofer a dat piatra la o parte și a întins mâna după cutia de fasole. A scos o rămă, apoi încă una și le-a aruncat între furnici.

A făcut asta de la o distanță de vreun metru. Ca și cum ar fi bombardat furnicile cu carne de rămă.

Furnicile au reacționat. Râmele au început să se răsucescă și să se zvârcolească, iar furnicile au descoperit carnea lor roz și moale.

– Scârbos, Woofer, am spus. Foarte scârbos.

– Am descoperit mai încolo niște furnici negre, a spus el, arătându-mi un pietroi din partea cealaltă a verandei. Am de gând să le adun și să le pun la un loc cu astea de-aici. Să pornesc un război al furnicilor. Vrei să punem pariu cine câștigă?

– Furnicile de foc au să câștige, am spus. Ele câștigă întotdeauna.

Era adevărul gol-goluț. Furnicile de foc sunt feroce. Și nu era prima dată când jucam jocul ăsta.

– Am o idee mai bună, am zis. De ce nu bagi mâna în mușuroi? Prefă-te că ești Fiul lui King Kong sau ceva.

S-a uitat la mine. Ideea i-a surâs pentru o clipă. Apoi mi-a zâmbit.

– Nțț. Doar nu-s retardat, a zis el.

M-am ridicat. Râmele se zvârcoleau în continuare.

– Ne vedem mai încolo, Woof, am zis.

Am urcat scările verandei. Am ciocănit în ușa de plasă și am intrat.

Donny era lățit pe canapea, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri albi, șifonați. Era cu trei luni mai mare ca mine, dar avea umeri și pectorali mult mai bine dezvoltati și un pântec voluminos, aproape

cât al fratelui său, Willie Jr. Nu era un peisaj prea pitoresc. M-am întrebat unde era Meg.

Donny a ridicat ochii spre mine dintr-un număr din *Plastic Man*. Eu, unul, nu mai citeam benzi desenate după legea din '54, care le reglementase strict și stricase tot farmecul revistei *Web of Mystery*.

– Ce faci, Dave?

Ruth călcase de curând haine. Masa de călcat era sprijinită într-un colț și în aer plutea mirosul pătrunzător de mosc al rufelor curate și încinse.

M-am uitat în stânga și-n dreapta.

– Binișor. Unde-s ceilalți?

A ridicat din umeri.

– La cumpărături.

– *Willie*, la cumpărături? Glumești!

A închis revista și s-a ridicat de pe canapea zâmbind, scărpinându-se la subraț.

– Neah. Willie are programare la dentist de la ora nouă. Are *carii*. Îți vine să crezi?

Donny și Willie Jr. se născuseră la diferență de o oră și jumătate, dar, din cine știe ce motiv, Willie Jr. avea dinți foarte delicați. Donny, nu. Willie era toată ziua, bună ziua la dentist.

Am izbucnit amândoi în râs.

– Am auzit că te-ai întâlnit cu ea.

– Cu cine?

Donny m-a privit. Mda, nu păcăleam pe nimeni.

– Aa, cu verișoara ta. Da. Ieri, la Pietroi. A prins un rac din prima încercare.

Donny a încuviințat.

– Se pricepe la chestii, a spus el.

Nu mă așteptam la elogii din partea lui Donny, dar, ținând cont că era vorba despre o *fată*, replica lui se dovedise destul de respectuoasă.

– Hai, a spus el. Așteaptă puțin să mă îmbrac și mergem să vedem ce face Eddie.

Am mormăit ceva.

Dintre toți copiii de pe Laurel Avenue, de Eddie mă feream cel mai tare. Era nebun.

*

Odată, în timp ce jucam baseball, ne-am trezit cu Eddie coborând strada, dezbrăcat până la brâu, cu un șarpe de casă viu între dinți. Băiatul Naturii. L-a aruncat spre Woofer, care a început să țipe, apoi spre Billy Borkman. L-a ridicat de pe jos de mai multe ori și l-a aruncat în toți copiii, fluturându-l deasupra capului, până când loviturile de asfalt i-au venit de hac șarpelui și jocul și-a pierdut farmecul.

Eddie crea numai necazuri.

Se distra de minune când făcea ceva periculos sau ilegal, de preferință și una, și alta – cum ar fi să se plimbe pe traversele unei case în construcție sau să arunce cu mere în mașinile care treceau pe sub podul Canoe Brook – apoi să scape basma curată. Dacă erai prins sau rănit, nu-l deranja câtuși de puțin, i se părea amuzant. Iar dacă era el prins sau rănit, i se părea la fel de amuzant.

Linda și Betty Martin jurau că îl văzuseră cum smulsese cu dinții capul unei broaște. Nimeni nu se îndoia că era adevărat.

*

Casa lui era în deal, pe partea opusă a străzii, iar Tony și Lou Morino, care locuiau alături, ne-au povestit că tatăl lui îl bătea aproape tot timpul. Practic, în fiecare seară. Nici mama, nici sora lui nu scăpau tefere. Îmi amintesc că am văzut-o odată pe mama lui, o

femeie solidă și blândă, cu mâini muncite și aspre, de țărăncă, cum plângea în bucătăria noastră. Bea cafea cu mama și avea ochiul drept vânăt și umflat.

Tata spunea că domnul Crocker era destul de cumsecade când era treaz, dar îl înrăia băutura. Eddie moștenise firea tatălui său și nu știai niciodată când i se pune pata pe tine. În astfel de momente, înșfăca câte un băț sau o piatră sau ne lovea cu pumnii. Toți aveam cicatrici. O pățisem de multe ori. Dar învățasem să mă feresc de el.

Donny și Willie îl simpatizau totuși, cu toate că știau că e nebun. Ce-i drept, viața cu Eddie era palpitantă.

Numai că, în preajma lui Eddie, o luau razna și ei.

– Știi ce? am zis eu. Te conduc până acasă la el. Dar nu rămân cu voi.

– Haai, nu fi!

– Am alte chestii de făcut.

– Ce chestii?

– Chestii.

– Cum ar fi? Să te întorci acasă și să ascuți discurile maică-tii cu Perry Como?

L-am privit chiorâș. Știa că depășise măsura.

Toți eram fani Elvis.

A izbucnit în râs.

– Treaba ta, băiete. Dar așteaptă un minut. Mă întorc imediat.

A străbătut holul și a intrat în camera lui. Atunci m-am întrebat cum se organizaseră după sosirea lui Meg și Susan, cine și unde dormea. M-am apropiat de canapea și am luat revista *Plastic Man*. Am răsfoit-o și am pus-o la loc. Apoi am trecut din sufragerie prin zona în care mâncau de obicei și unde rufele curate ale lui Ruth stăteau împăturite frumușel pe masă și am intrat în bucătărie. Am deschis frigiderul. Ca întotdeauna, era mâncare cât să hrănească șazeci de oameni.

L-am strigat pe Donny.

– Pot să-mi iau o cola?

– Normal. Și desfă-mi și mie una.

Am scos sucurile, am deschis sertarul din dreapta și am luat desfăcătorul de sticle. Tacâmurile erau curate și atent aranjate. M-am mirat mereu faptul că Ruth pregătea tot timpul atât de multă mâncare, dar avea doar cinci linguri, cinci furculițe, cinci cuțite și niciun polonic. Bineînțeles, cu excepția noastră, Ruth nu avea niciodată musafiri. Dar acum locuiau șase oameni în casă. M-am întrebat dacă își va călca în sfârșit pe suflet și va cumpăra alte tacâmuri.

Am desfăcut sticlele. Donny a apărut și i-am întins sticla de Cola. Purta o pereche de blugi, teniși și un tricou. Tricoul îi stătea strâns pe corp. L-am bătut ușurel pe burtă.

– Ai grijă, Donald, am spus.

– Tu să ai grijă, poponarule.

– Mă faci poponar?

– Retardat ești sigur.

– Retardat? Atunci tu ești o știoalfă.

– Știoalfă? *Fetele* sunt știoalfe. Fetele și poponarii. Tu ești știoalfă. Eu sunt ducele de Earl.

Și-a încheiat pledoaria trântindu-mi un pumn în braț. I-am plătut-o și eu și ne-am mai înghiontit de câteva ori.

Donny era cel mai bun prieten pe care și-l putea dori un băiat ca mine în acele vremuri.

Am ieșit în curte pe ușa din spate, am ocolit aleea din față și am pornit spre Eddie. Era o chestiune de onoare să ignorăm trotuarul. Mergeam pe mijlocul străzii, sorbind din sticlele de cola. Oricum nu trecea niciodată nicio mașină.

– Frate-tău mutilează râme în grădina cu pietre, i-am spus.

A aruncat o privire peste umăr.

– Adorabil flăcău, nu-i așa?
– Deci ce părere ai? l-am întrebat.
– Despre ce?
– Despre Meg și soră-sa?
– Nu știu, a ridicat din umeri. Abia au sosit.
A luat o gură de cola, a râgâit și mi-a zâmbit.
– Meg e frumoșică, nu? Băga-mi-aș! E vară-mea!
N-am comentat, dar eram de acord cu el.
– Mă rog, vară *de-a doua*. E important de reținut. Chestie de rudenie sau ceva. Nu mă pricep. Până acum, nu ne-am văzut niciodată.
– Niciodată?
– Cică ne-am mai întâlnit o dată, zice maică-mea. Dar eram prea mic și nu mai țin minte.
– Dar soră-sa cum e?
– Susan? Niciicum. O puștoaică. Are unșpe ani sau ceva de genul.
– Și Woof'er are zece ani.
– Exact. Și Woof'er cum e?
Nu l-am putut contrazice.
– A distrus-o accidentul.
– Pe Susan?
A încuviințat din cap și a arătat cu degetul spre mijlocul meu.
– Da. Și-a fracturat totul de la brâu în jos, spune mama. Fiecare os. Șolduri, picioare și așa mai departe.
– Pfai.
– Deocamdată, nu merge ca lumea. E damblagită rău. Are chestii din alea de metal, cum se cheamă, bețe din alea de care te prinzi ca să te poți mișca. De care poartă copiii cu poliomielită. Am uitat cum le spune. Ca niște cârje.

- Pfai. O să mai poată merge vreodată?
- Merge deja.
- Ca un om normal, mă refer.
- Nu știu.

Am terminat sucurile. Ajunseserăm aproape în vârful dealului. Era timpul să mă despart de el. Sau să risc să cad în mâna lui Eddie.

- Au murit amândoi, să știi, mi-a spus Donny.

Din senin.

Am înțeles imediat la ce se referă, bineînțeles, dar, pe moment, mi-a venit greu să mă obișnuiesc cu ideea. Era un concept mult prea bizar pentru mine.

Părinții nu *mor*. Cel puțin nu pe strada mea. Și, cu siguranță, nu în accidente de mașină. Lucruri din astea se întâmplau în alte părți ale lumii, în locuri mai periculoase decât Laurel Avenue. Se întâmplau în cărți sau în filme. Aflai despre ele din emisiunea lui Walter Cronkite.

Laurel Avenue era un fundac. Puteai să mergi chiar pe mijlocul străzii.

Dar știam că nu minte. Mi-am amintit că Meg n-a vrut să vorbească despre accident sau cicatrici, în ciuda insistențelor mele.

Știam că nu minte, dar nu mă puteam obișnui cu ideea.

Ne-am continuat drumul în tăcere. Nu-l mai vedeam pe Donny.

O vedeam pe Meg.

A fost un moment special.

În acele clipe, Meg a căpătat o aură specială în ochii mei.

Brusc, n-a mai fost doar o fată frumoasă, deșteaptă și capabilă să traverseze pârâul, ci o prezență aproape ireală. Nu se compara cu nimeni din viața mea, poate doar cu personajele din cărți sau din filmele de la matineu. A devenit o ficțiune, o eroină.

M-am gândit cum stătea lângă mine pe Pietroi și am văzut cu ochii minții o ființă curajoasă. Am văzut lucruri oribile. Suferință, supraviețuire, nenorocire.

Tragedie.

Toate într-o clipă.

Am rămas, cred, cu gura deschisă. Donny se gândise probabil că nu pricepusem despre ce vorbește.

– *Părinții* lui Meg. Niște idioți. Amândoi. Mama spune c-au murit pe loc. Habar n-au avut ce-i cu ei, a spus trăgându-și nasul. I-a lovit un Chrysler, asta-i faza.

Observația lui de prost gust m-a ajutat să-mi revin.

– I-am văzut cicatricea de pe mână, i-am zis.

– Da, am văzut-o și eu. Tare, nu? Dar s-o vezi pe Susan. Are cicatrici peste *tot*. Ți se face rău. Mama spune că a avut noroc că a scăpat cu viață.

– Cred și eu.

– În fine, așa ne-am pricopsit cu ele. N-au pe altcineva. Ori cu noi, ori la orfelinat, a zâmbit el. Ce baftă pe capul lor, nu-i așa?

Apoi a spus un lucru de care mi-am amintit mai târziu. Pe moment, mi s-a părut doar o remarcă banală, care nu știu de ce mi s-a întipărit în creier. Mi s-a întipărit bine de tot.

A spus-o chiar lângă casa lui Eddie.

*

Eram în mijlocul străzii, gata să fac stânga-mprejur și să cobor dealul, să mă duc singur undeva, oriunde, numai să n-am de-a face cu Eddie. Nu în ziua aceea.

Îmi amintesc că Donny a aruncat cuvintele peste umăr, în timp ce traversa peluza, apropiindu-se de verandă. A vorbit cu nonșalanță, dar și cu o sinceritate bizară, ca și cum ar fi citat din Scriptură.

– Mama spune că Meg a avut noroc. *Mama spune că a scăpat ieftin.*